

Sygn. akt IV U 1353/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalański
Protokolant	stażysta Renata Olędzka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 stycznia 2015r. w S.

odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 30 września 2013 r. Nr (...)

w sprawie J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala J. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy spowodowanej chorobą zawodową na okres od dnia 27 czerwca 2013r. do dnia 31 grudnia 2015r.

Sygn. akt IV U 1353/13

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 30 września 2013r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej J. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że decyzja powyższa została wydana na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 24 września 2013r. Komisja uznała, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową.

Od decyzji tej odwołanie wniosła ubezpieczona J. S. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. W uzasadnieniu podnosiła, że Państwowy Inspektor Sanitarny w S. decyzją z 31 maja 2013r. stwierdził u niej chorobę zawodową.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł, że ubezpieczona nie przedstawiła dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę decyzji ZUS.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczona J. S., ur. (...) w dniu 26 czerwca 2013r. złożyła do ZUS wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (k.1 a.r.). Do wniosku załączyła decyzję Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w S. Nr (...) o stwierdzeniu u niej choroby zawodowej – przewlekłej choroby narządu głosu spowodowane nadmiernym wysiłkiem głosowym, trwającym co najmniej 15 lat: wtórnych zmian przerostowych fałdów głosowych (k. 6 a.r.). Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 22 lipca 2013r. nie stwierdził u ubezpieczonej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (k. 9 a.r.). Wnioskodawczyni złożyła sprzeciw od tego orzeczenia i sprawa została przekazana do rozpatrzenia komisji Lekarskiej Zakładu (k. 12 a.r.). Komisja Lekarska ZUS po stwierdzeniu u wnioskodawczyni wtórnych zmian przerostowych fałdów głosowych z niedomykalnością fonacyjną głośni, utrwalonego migotania przedsionków, nadeśnięcia tętniczego, żyłaków kończyn dolnych i wysiłkowego nietrzymania moczu nie stwierdziła, aby u J. S. istniała niezdolność do pracy pozostająca w związku z chorobą zawodową (k. 42-43 a.l., k. 16 a.r.). Opierając się na tym orzeczeniu organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (k. 17 a.r.).

Badając sporną okoliczność niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego laryngologa-foniatry. W swojej opinii biegła (k.17-19 a.s.) rozpoznała u ubezpieczonej wtórne zmiany przerostowe fałdów głosowych i uznała ją za zdolną do pracy zgodnie z jej kwalifikacjami.

Ubezpieczona kwestionowała wywołaną opinię i wносиła o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego. Podnosiła, że nie korzystała z urlopu dla poratowania zdrowia i nie przebywała na leczeniu sanatoryjnym, ponieważ wychowywała czworo dzieci i nie było jej na to stać. Kwestionowała również przeprowadzone przez biegłą badanie, wskazując, że było ono powierzchowne (k. 25-26 a.s.). Załączyła nową dokumentację medyczną.

Na rozprawie w dniu 5 czerwca 2014r. ubezpieczona wskazała, że obecnie jest uprawniona do emerytury. Lekarze, u których leczy się od lat stwierdzili u niej pogorszenie stanu zdrowia.

Sąd zwrócił akta biegłej celem ustosunkowania się do zarzutów ubezpieczonej.

W opinii uzupełniającej biegła podtrzymała swoją opinię główną (k. 34 a.s.).

Ubezpieczona kwestionowała opinię uzupełniającą biegłej i wносиła o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego (k. 40-41 a.s.). Załączyła dodatkową dokumentację medyczną.

Sąd ponownie zwrócił akta biegłej celem ustosunkowania się do złożonej dokumentacji medycznej.

Biegła w kolejnej opinii uzupełniającej pottrzymała opinię główną (k. 48 a.s.).

Na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2014r. ubezpieczona wyjaśniła, że jej stan zdrowia jest coraz gorszy. Wносиła o wywołanie opinii innego biegłego.

Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego lekarza foniatry i lekarza medycyny pracy.

Biegli opiniujący wspólnie rozpoznali u J. S. wtórne zmiany przerostowe fałdów głosowych i uznali badaną za częściowo niezdolną do pracy od 27 czerwca 2013r. do 31 grudnia 2015r. W uzasadnieniu biegli wskazali, że mimo leczenia specjalistycznego oraz spokoju głosu zmiany w narządzie głosu utrzymują się, co ustalono w badaniu laryngologiczno-foniatrycznym potwierdzonym badaniem viderostroboskopowym krtani. Zmiany czynnościowe i morfologiczne w narządzie głosu są zaawansowane w stopniu dającym podstawę do stwierdzenia częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Biegli nie zgodzili się z opinią biegłego z 27 lutego 2014r. ponieważ w badaniu z 13 października 2014r. stwierdzono zmiany, które dawały podstawy do stwierdzenia niezdolności do pracy (k. 60-65 a.s.).

Organ rentowy kwestionował przedmiotową opinię i wniósł o powołanie innego zespołu biegłych. Przewodniczący Komisji Lekarskich przy II Oddziale ZUS w W. stwierdził, że ubezpieczona nie pracuje od 2011r. (emerytura), orzekanie częściowej niezdolności do pracy u emerytki jest nieuprawnione. Ubezpieczona może pracować zgodnie z

poziomem swoich kwalifikacji, na których nie jest wymagany wysiłek głosowy. Nadto opinia pozostaje w sprzeczności z opinią innego foniatry opiniującego w sprawie (k. 74-76 a.s.).

Wniosek o powołanie kolejnego biegłego foniatry Sąd oddalił, uznając, iż sporna okoliczność została już dostatecznie wyjaśniona.

J. S. jest z wykształcenia nauczycielem. Przed przejściem na emeryturę pracowała jako kierownik świetlicy.

Ubezpieczona popierała odwołanie. Pełnomocnik organu rentowego wnosił o odwołanie odwołania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. Nr 199, poz.1673 ze zm.) na skutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy.

Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie wskazuje, że ubezpieczona spełnia warunki zawarte w tym przepisie. Odnośnie warunku niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową Sąd podzielił opinię zespołu biegłych laryngologa – foniatry i lekarza medycyny pracy. W ocenie Sądu Okręgowego opinia zasługuje na uwzględnienie, ponieważ została wydana przez lekarzy odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonej i szczegółowej analizie dokumentacji medycznej.

Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłych sądowych, którzy uznali, że J. S. jest osobą częściowo niezdolną do pracy w związku z chorobą zawodową. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawczyni. Sąd Najwyższy wyjaśniał w przeszłości, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 kpc, a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii oraz, że nie uzasadnia przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lekarzy sądowych przekonanie ubezpieczonego o utrzymującym się stanie inwalidztwa (wyroki SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 807, z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161).

Zgodnie z art. 217 § 3 kpc Sąd pomija twierdzenia i dowody jeżeli są powoływane jedynie dla zwłoki lub okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione.

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy nie występowały okoliczności, które przemawiałyby za dopuszczeniem kolejnej opinii biegłego lekarza, gdyż wszystkie niezbędne zagadnienia zostały wszechstronnie wyjaśnione w opinii już w sprawie sporządzonej.

W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii powołanych w sprawie biegłych są prawidłowe i logicznie uzasadnione. Opinia jest zupełna, jasna, zaś zawarte w niej stwierdzenia są kategoryczne. Biegli w sposób wyczerpujący i skrupulatny dokonali oceny stanu zdrowia opiniowanej, zaś wynikające z przeprowadzonych badań przedmiotowych i podmiotowych wnioski mają walor dowodowy.

Podnieść należy, iż przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87, (...)).

Odnosnie opinii biegłej laryngolog-foniatry (k. 17-19, 34, 48 a.s.) to Sąd nie podzielił tej opinii, gdyż pozostaje ona w sprzeczności z opinią biegłych lekarza medycyny pracy i laryngologa – foniatry. Biegli ci, opiniujący wspólnie wydali drugą opinię w sprawie i ustosunkowali się w niej do pierwszej opinii, uzasadniając, dlaczego zajęli odmiennie stanowisko. Wyjaśnienia biegłych Sąd uznał za przekonywujące.

W tej sytuacji Sąd doszedł do wniosku, że ubezpieczona spełnia wszystkie przesłanki do przyznania jej prawa do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w wyroku.